

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 4. Apparet Christus alius mulieribus: & alium suæ benignæ charitatis
effectum illis co[n]fert Sæpe videtur in nobis esse Charitas, & est magis
carnalitas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

FERIA QVARTA.

APPARET CHRISTVS ALIIS

Mulieribus. Et alium sua benigna Charitatis effectum illis confert.

Et ecce Iesus occurrit illis, dicens, *Avete.* Matth. 28.

VERITAS PRACTICA.

Sæpe videtur esse Charitas, & est magis Carnalitas.

RATIO affertur ab eodem Authore, cuius est hæc sententia, libro primo de imitatione Christi, capite decimo quinto: quia, inquit, naturalis inclinatio, propria voluntas, spes retributionis, affectus commoditatis raro abesse volunt.

Atqui hæc quoties adsunt, & prævalent, magis est carnalitas, quam charitas.

Ergo verissima est sententia, Quod sæpe, ubi videtur esse charitas, magis est carnalitas; ac proinde diligenter advertendum est in exercitio & in positiva praxi huius benigna charitatis, de qua hic agitur.

I. PUNCTUM.

MULIERES illæ, quæ cum Maria Magdalena semel atque iterum venerant ad sepulchrum; simulque audierant Angelos sibi nuntiantes resurrexisse Christum Dominum, discipulis Petro & Joanne absentibus, seorsim & ipsæ aliâ viâ revertebantur, cum ecce Iesus occurrit illis, dicens, *Avete.* *Matth. 28.* Ille autem accesserunt & tenuerunt pedes eius, & adoraverunt eum. Tunc ait illis Iesus, nolite timere, ite, nuntiate fratribus meis, ut eant in Galiliam, ibi me videbunt.

Ex quibus satis apparet, quam benigna fuerit charitas Domini Jesu, qui non solum se videndum dedit his mulieribus, sed quod etiam negaverat Magdalene, suos illis pedes contingendos & adorandos præbuit. Et hic est alius benignæ charitatis effectus cum id conceditur quod postulatur, qui certè erat usitatissimus Christo Domino, qui pertransit

benefaciendo & sanando omnes: qui & nobis ut dictum est valde commendatur. *Ephes. 4.* Estote invicem benigni, misericordes, donantes invicem, sicut Deus in Christo donavit vobis. De quo item benignitatis genere sic aptè S. Ambrosius: 2. *Off. 6.* Popularis & grata est omnibus bonitas, nihilque quod tam facile illabatur humanis sensibus. Ea si mansuetudine morum ac facilitate animi, moderatione precepti, & assabilitate sermonis, verborumque honore, patienti quoque sermonis vice, modestiaque adjuvetur gratia, incredibile quantum procedat ad cumulum dilectionis.

Verùm in istis mutuis donationibus, atque usu familiari se se colentium animorum, cavendum vel maximè, quod proposita veritate monemur, ne sit potius carnalitas quam charitas. Hoc est enim valde naturale, diligere diligenter, vel prævenire amore cum à quo aliquid speres, vel denique in mutua illa animorum conjunctione, communique vitæ usu, quæcunque humanitatis & beneficentiæ præstare officia, quia sic placet, quia sic honorificum, sic delectabile & utile; Unde Sapiens: *Eccl. 10.* Omne animal, inquit, diligit simile sibi, sic & omnis homo proximum sibi, omnis caro ad similem sibi conjungetur, & omnis homo simile sui sociabitur; Quasi diceret, hoc ab ipsa natura provenit nec magnæ virtutis est talem, exercere benignitatem: Nonne & Ethnici faciunt? Nonne & ipsi mundani & peccatores in istis excellunt? Nonne & tu sic sapius afficeris, & quod pejus est, nonne hunc affectum, charitatem putas!

II. PUNCTUM.

ATQVI quod tale est, carnalitas magis est quam charitas.

Nam charitas ex corde puro provenit, nec alio

alio motivo moveretur quam supernaturali & divino. Non condemnat quidem naturalem affectum; quasi malus semper esset, sed non in eo solo consistit; neque id tantum, quia ipse naturalis affectus vix se unquam continet in humanæ & rationalis benevolentia terminis, sed quia licet nihil aliud vitiosum accederet, non satis sibi esse putat divina charitas diligere ex illo affectu naturali, nisi hunc ita purificet & emundet, ut sit potius supernaturalis & spiritualis, quam naturalis; adeo ut possit dicere cum Apostolo, *Neminem novum secundum carnem*: nihil à quoquam expecto quod carni est delectabile, quod vitæ est utile, aut mundo gloriosum. Et hoc est novum præceptum charitatis, quod se dare Christus pronuntiat, nempe *ut sic nos ipsos diligamus sicut ipse dilexit nos*. Hanc præcipue particulam sicut expendunt omnes Patres, asseruntque in ea una novum charitatis præceptum consistere; *Vt à carnali dilectione distingueretur*, inquit sanctus Augustinus, *addidit, SICUT DILEXI VOS*.

Quod & fusius prosequens S. Gregorius: *Sunt nonnulli, ait, qui diligunt proximos sed per affectum cognationis & carnis, quibus tamen in hac dilectione, sacra eloquia non contra dicunt: sed aliud est quod sponte impenditur natura, aliud quod præceptis dominicis ex charitate debetur obedientia. Hi nimirum & proximum diligunt, & tamen illa sublimia dilectionis premia non assequuntur, quia amorem suum non spiritualiter sed carnaliter impendunt; proinde cum Dominus diceret, hoc est præceptum meum, ut diligatis invicem, protinus addidit, SICUT DILEXI VOS, ac si aperire dicit, ad hoc amate, ad quod amari vos.*

Itane puri sunt affectus tui? nonne species decipit te, & Concupiscentia subvertit cor tuum?

III. PUNCTUM.

SÆPE igitur ubi videtur esse charitas, magis est carnalis. Quia cum sint iidem affectus externi, eadem penè verba & signa benignitatis, imò & idem animus, qui primò quidem, adeo nihil vitiosum aut sensuale cogitat, ut potius unicum spirituale bonum prærendat, planè videtur esse charitas; sed tamen cum multa permisceantur merè naturalia, cum fufiora sint colloquia, verba blandiora, teneriores affectus, frequentiora munuscula, & si-

miles blanditiæ, carnalitas magis est quam charitas: *Sic stulti estis ut cum spiritu caperitis, Gal. 3. nunc carne consummemini? Quod aperit sanctus Hieronymus, Crebra munuscula, & sudariola & fasciolas, & vestes ori applicatas, ac degustatos cibos, blandasque & dulces literulas sanctus amor non habet. Mel meum, lumen meum, meum desiderium, omnes delicias & lepores, & risu dignas urbanitates, & ceteras inopias amatorum, in comadiis erubescimus, in sæculi hominibus detestamur, quanto magis in Monachis & Clericis.*

Neque verò putes hæc, quæ commemorat sanctus Doctor, ita requiri ad internoscendam carnalitatem à charitate, Vt, qui non ea præster, nihil sibi timeat, cum malum sit ex quovis defectu; bonum autem ex integra causa, id est, unum eorum sufficit ut carnalis dilectio censatur: nec vera unquam Charitas existimanda est, nisi modus & finis diligendi, quales ex Evangelio præscribuntur, simul conveniant. Sic præclare sanctus Gregorius: *Nemo enim quemlibet diligit, habere se protinus charitatem putet, nisi prius ipsam vim sue dilectionis examinet. Nam si quis quemlibet amat, sed propter Deum non amat, charitatem non habet, sed habere se putat. charitas autem vera est, cum & in Deo diligitur amicus, & propter Deum diligitur inimicus.*

Vide quantum in hoc pecces; vel per excessum, vel per defectum. Hinc enim fit, ut rara sit admodum vera charitas, nam quos naturaliter diligimus, nimis diligimus: alii autem vel sunt odiosi: vel, ut vocantur indifferentes, nec latis eos diligimus. Quamobrem illud etiam atque etiam crebrò verandum, quod ait S. Petrus: *Animas vestras castifigantes in obedientia charitatis*; & quæ plura inde alibi relata sunt. Vide in 1, parte, Feria 6. heb. 4. post Epiphaniam: & Sabbato hebdomadæ 6. In hac 2. parte, Dominica 4. post Pascha. In 3. parte, Feria 2. 3. 4. & 5. heb. 5.

O qui scintillam haberet vera charitatis, profecto omnia terrena sentiret esse plena vanitatis, nec propterea lineret his cor suum occupari & infici.

I. Pet. 1.

L. 1. de Imit. Chr. c. 15.

FERIA